

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΝΗΜΗ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Η Έλληνική Έπανάσταση του 1821 ήταν τό πρώτο επιτυχημένο έθνικοαπελευθερωτικό κίνημα στόν Παλαιό Κόσμο τής Εϋρώπης. Οί Έλληνες δέν έφηϋραν τό έθνος-κράτος, αλλά ήταν οί πρώτοι πού τό έκαναν πράξη στην Εϋρώπη.

Πρίν από 200 χρόνια οί Έλληνες διεκδίκησαν και έγιναν από ύπόδουλοι, έλευθεροι και από ύπικοί, πολίτες. Συγκρότησαν έθνος και ίδρυσαν κράτος δημοκρατίας και δικαιοσύνης. Στην πορεία για τίν έθνική παλιγγενεσία ή Θεσσαλία έχει διακριτή, πολύτιμη συνεισφορά καθώς αποτέλεσε τό ιδεολογικό εργαστήριο του σύγχρονου έλληνισμού: Ρήγας, Κούμας, Κωνσταντάς-Φιλιππίδης, είναι μόνο κάποια από τά όνόματα πού προετοίμασαν ιδεολογικά τίν έλληνική έπανάσταση, πού συνέλαβαν και όλοκλήρωσαν τίν ιδέα ενός έθνικού όράματος χειραφέτησης και έλευθερίας. Η Θεσσαλία διατήρησε τίν εκπαιδευτική σπίθα ζωντανή, δημιούργησε τίν σπουδαία παράδοση των Διδασκάλων του Γένους και συγκρότησε μαζί μέ τίν προωθημένη άστική της τάξη και Ίεράρχες εντός και εκτός Ελλάδας τίν ζύμωση πού όδήγησε στην Έπανάσταση του 1821.

Πατρίδα και Έλευθερία είναι οί δύο βωμοί πάνω στους όποιους ό Έλληνας έναποθέτει τό είναι του. Πατρίδα και Έλευθερία είναι οί δύο παντοτινοί φάροι πού φωτίζουν τίν ιστορική πορεία τής φυλής, πού ένωμένη, μεγαλουργεί. «Είμαστε στό έμεις όχι στό έγώ» τά σοφά λόγια του στρατηγού Μακρυγιάννη. «Νά 'στε μονιασμένοι», τά τελευταία λόγια του Κολοκοτρώνη πρίν πεθάνει.

Η Έλληνική Έπανάσταση του 1821 πέτυχε γιατί ήταν άποτέλεσμα τής θέλησης και των προσπαθειών όλων των Έλλήνων. Η έλληνική έπανάσταση ήταν όλότελα έθνική. Ήταν έθνεγερσία κατά του ξένου κυριάρχου. Είχε σαν μοναδικό στόχο τίν Έλευθερία. Και λάβαρο τίν έλληνική σημαία, τό ιερότερο σύμβολο του Έθνους, πού περικλείει στις πτυχές της τούς άγώνες, τίς θυσίες

καί τίς μαρτυρίες τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἐκφράζει τὴν ἐθνικὴ μας ἐνότητα, τὴν θρησκευτικὴ μας πίστη καί ἐνσαρκώνει τὰ ὁράματα τοῦ λαοῦ μας γιὰ ἐλευθερία, δημοκρατία καί ἐθνικὴ ἀναδημιουργία.

«*Ν' ἀγαπᾶς τὴν εὐθύνη. Νά λές: Ἐγώ, ἐγώ μονάχος μου ἔχω χρέος νά σώσω τὴ γῆς. Ἄν δέ σωθεῖ, ἐγώ φταίω*», ἔλεγε ὁ στοχαστὴς Καζαντζάκης.

Σήμερα, ἡ ἔννοια τῆς ἀμοιβαίας εὐθύνης φωτίζεται μὲ ἓνα νέο ἀλλὰ ἐξίσου σημαντικὸ περιεχόμενο. Ποτέ τὸ παρόν δέν ἦταν τόσο φευγαλέο ὅσο εἶναι σήμερα. Ποτέ τὸ αὐριο τόσο ἄγνωστο. Φέτος, στὴν ἰδιαίτερη χρονικὴ συγκυρία ὅπου τὰ 200 χρόνια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης συμπέπτουν μὲ τὰ 40 χρόνια ἀπὸ τὴν ἔνταξη τῆς χώρας μας στὴν Εὐρωπαϊκὴ Οἰκογένεια οἱ δύο ταυτότητές μας, ἡ ἑλληνικὴ καί ἡ εὐρωπαϊκὴ συναντῶνται καί συνομιλοῦν δημοουργικά. Ἡ εὐθύνη γιὰ τὴν διατήρηση τῆς ταυτότητάς μας, τοῦ καθενός ὡς ἀτομικῆς ταυτότητας καί ὅλων μας ὡς ἐθνικῆς ταυτότητας, ἡ ἀτομικὴ εὐθύνη πού ἀνάγεται σέ συλλογικὴ γιὰ νά ἀπαντήσῃ μὲ ἐνσυναίσθηση στὶς πρωτόγνωρες κρίσεις πού μᾶς ἀπειλοῦν, εἶναι ἴσως πολὺ βαρύτερη ἀπὸ τὴν εὐθύνη τῶν Ἑλλήνων σέ ὁποιαδήποτε παλαιότερη ἐποχὴ. Καί νοηματοδοτεῖ τὴν ἀνάγκη νά σκύψουμε στὴν ἐθνικὴ μας ψυχὴ γιὰ νά ἐνδυναμώσουμε τὴν ἐθνικὴ μας αὐτογνωσία.

Ἵποκλινόμαστε στὴ θυσία τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδας πού ἀγωνίστηκαν γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ τόπου.

Ἐμπνεόμαστε καί διδασκόμαστε ἀπὸ τὸ 1821.

Ζοῦμε σέ ἀναθεωρητικὴ ἐποχὴ καί ἡ στροφὴ στὴν ἐθνικὴ μνήμη εἶναι ὄχι μόνον χρήσιμη ἀλλὰ καί ἀναγκαία. Χρειάζεται νά ἀναζητήσουμε σταθερὰ σημεῖα μέσα σέ ἓναν ἀνησυχητικὰ ἀσταθῆ κόσμο. Κατανοῶντας τὸ παρελθόν, ἐρμηνεύουμε τὸ παρόν. Ἡ ἱστορικὴ μνήμη σώζει καί μᾶς ὁδηγεῖ μὲ ἀσφαλῆ βήματα στό μέλλον.

Ζοῦμε σέ μιὰ ἐποχὴ πού καλοῦμαστε νά ὑπηρετήσουμε μὲ νέους τρόπους καί νέες διαδικασίες.

Μέ ταχύτητα, ρυθμὸ, ἀπλοποίηση καί αὐτοματισμὸ ἐνεργειῶν γιὰ μόνον μὲ ταχύτητες μεγάλες ἢ ζωὴ μας καί ἡ Ἑλλάδα μπορεῖ νά ἀλλάξῃ.

Μέ τὴν ἀναγκαία μετάβαση ἀπὸ τὴν περιφερειακὴ αὐτοδιοίκηση στὴν περιφερειακὴ διακυβέρνηση, γιὰ ἰσχυρὴ Περιφέρεια σημαίνει πρῶτα ἀπ' ὅλα ἰσχυρὴ τοπικὴ κοινωνία.

Μέ τὴν πολιτικὴ φιλοσοφία τῆς συλλογικῆς ἡγεσίας ὅπου καλοῦνται νά ἀποφασίσουν αὐτοὶ πού καλοῦνται καί νά ὑλοποιήσουν.

Μέ σύμμαχο τί φύση καί τίς φυσικές διεργασίες.

Μέ βιολογική αφύπνιση τῶν λαῶν, γιατί τό ὀφείλουμε στίς ἐπόμενες γενιές πού θέλουν καί πρέπει νά ζήσουν καλύτερα ἀπό τούς γονεῖς μας.

Μέ προσίλωσι στίς μικρές, καθημερινές ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων. Γιατί ὅποιος παραγνωρίζει τό μικρό, ἀδιαφορεῖ καί γιά τό μεγάλο. «Τό μικρό μιᾶ γιά τό μεγάλο» εἶναι ἡ δική μας ἀντίληψη, ὡς πρακτική καί ὡς φιλοσοφία διοίκησης.

Θέλουμε νά κτίσουμε τό αὔριο, σήμερα. Νά προεξοφλήσουμε τό μέλλον καί ὄχι νά μελλοποιοῦμε τό παρόν. Αὐτό εἶναι τό ἰσχυρότερο ἐργαλεῖο πού ἔχουμε στή διάθεση μας γιά νά ἀντιμετωπίσουμε τίς μεγαλύτερες προκλήσεις τῆς μετά-covid ἐποχῆς, πού εἶναι ἡ βιώσιμη ἀνάπτυξη γιά ὅλους καί ἡ δημιουργία θέσεων ἐργασίας. Γιά νά πᾶμε τήν Ἑλλάδα πύο μπροστά, πύο ψηλά. Γιά νά ἐπιστρέψει ἡ κοινωνία στήν φυσική της ἰσορροπία.

Ἡ ἐνέργεια, ἡ πίστι, ἡ ἀφοσίωση πού φέρνουμε σέ αὐτή τήν προσπάθεια ἄς φωτίσει τήν πατρίδα μας καί ὅλους ὅσοι τήν ὑπηρετοῦν. Μέ ἥσυχη συνείδηση ὡς μόνη σίγουρη ἀνταμοιβή, μέ τήν ἱστορία τελικό κριτή τῶν πράξεών μας, ἄς προχωρήσουμε καί ἄς δουλέψουμε γιά τήν Ἑλλάδα πού ἀγαπᾶμε ζητώντας τήν εὐλογία τῆς Παναγίας, ἀλλά γνωρίζοντας ὅτι ἐδῶ στή γῆ τό ἔργο τῆς Παναγίας εἶναι στήν πράξη τό δικό μας, ἀνθρώπινο ἔργο.